

POSTANOWIENIE

22 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 22 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko P. P.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 28 lipca 2022 r., VI ACa 720/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od T. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. P. 5400 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

T. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 lipca 2022 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), która w ocenie skarżącej związana jest z dopuszczalnością przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń sądu pierwszej

instancji, w sytuacji, gdy podstawowym zarzutem apelacji jest kwestionowanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, gdy dostrzegalny *prima vista* i bez przeprowadzania wnikliwej analizy uzasadniony jest wniosek, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalnego w sposób oczywisty dla każdego prawnika (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący poza odwołaniem się do przesłanek tej przyczyny kasacyjnej i poglądów orzeczniczych Sądu Najwyższego wyjaśniających, jakie okoliczności mogą decydować o oczywistej zasadności skargi, nie przedstawił uzasadnionego prawnie i faktycznie poglądu, że skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na jego korzyść. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia przepisów, widocznego *prima facie*.

Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, w szczególności, że podstawy skargi kasacyjnej koncentrują się wokół zakwestionowania oceny dowodów dokonanej

przez Sąd Apelacyjny, akcentując odmienne wnioski skarżącego na gruncie dokonanych ustaleń faktycznych. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ze względu na tę regulację zarzuty naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. nie mogą być w ogóle podstawą skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76 oraz wyroki SN: z 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ.; z 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, nie publ.; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, nie publ.; z 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, nie publ., z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, nie publ.; z 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, nie publ.). Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej nie może więc przemawiać argumentacja skarżącego odwołująca się do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym kwestionowania przez skarżącego oceny dowodów, na której oparty został wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tym samym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może uzasadniać tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 30 stycznia 2025 r., I CSK 366/24, nie publ.).

Niesposób uznać, że sposób formułowania przez skarżącego zarzutów, koncentrujących się wokół oceny dowodów dokonanej w wyroku, może świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z uwagi na kwalifikowany charakter naruszeń. Powołane przez skarżącego uchybienia związane z oceną dowodów nie mogą nie tylko być dostrzegalne wprost dla każdego prawnika, ale też z istoty postępowania dowodowego, mogą podlegać różnym ocenom. Postępowanie kasacyjne nie jest forum dla rozstrząsania argumentów dotyczących oceny dowodów i stanu faktycznego sprawy. Ocena dowodów jest zabiegiem złożonym, której prawidłowość nie może podlegać ocenie w warunkach „oczywistej zasadności” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należy też zwrócić uwagę, że Sąd Apelacyjny stwierdził, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy nie narusza kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c., a zarzuty apelacji skutecznie jej nie podważają. W szczególności uznał, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, iż przelew z 18 września 2017 r.

dotyczył spłaty przez R. K. na rzecz P. P. części pożyczki z 21 kwietnia 2016 r., a nie spłaty pożyczki udzielonej pozwanej spółce; wprawdzie spłata kredytu spółki S. sp. z o.o. przez powoda stanowiła pożyczkę udzieloną pierwotnie tej spółce, ale w wyniku zawartych przez spółki S. sp. z o.o. i T. oraz R. K. umów i dokonanych przebiegowań finansowych, zobowiązany do zapłaty tych kwot stał się ostatecznie R. K., co potwierdza umowa zawarta między nim a powodem.

Przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty nie przekonują więc, że Sąd Okręgowy naruszył prawo procesowe w taki sposób, który przekłada się na konieczność uchylenia lub zmianę zaskarżonego orzeczenia. Ocena i stanowisko Sądu drugiej instancji mieści się w granicach przyznanej swobody i nie prowadzi do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście sprzeczne z prawem, a skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[wr]

[r.g.]